

De dichterspen

Snel snel snel klom hij in de boom. De jongeman. De jongeman wiens broek zojuist was afgepakt. Zijn onderbroek was gescheurd en tussen de takken door kon je zijn twee blote roze billen goed zien. Bij de stam van de boom stond de agent de menigte tot bedaren te dwingen. “Nee nee, rustig maar,” zo sprak hij met zijn stentorstem, “u hoeft zich geen zorgen te maken. Hij heeft geen koude billen. Hij is alleen even naar boven geklommen om daar zijn pen te zoeken. Zodra hij die gevonden heeft, zal hij voor ons allemaal een mooi nieuw gedicht schrijven. U kunt rustig naar huis gaan.” Een gedeelte van de menigte morde nog kort, alvorens de gehele menigte besloot gedwee huiswaarts te gaan. De agent keek nog eens omhoog, stak zijn duimen achter zijn bretellen en zei tevreden: “Hij is daar een pen aan het zoeken, om daarmee een mooi nieuw gedicht te schrijven... En ze geloofden het allemaal... Hmm. Dat laatste is meer het einde van een sprookje.” En de agent spuugde een keer op zijn laarzen en marcheerde de laan uit. Er verscheen direct een dame, niet onknop, die de boom in keek. De billen waren niet meer zichtbaar, misschien zelfs wel verdwenen. “En hij zit daar een gedicht te schrijven?” vroeg ze hardop. “Dat zal een lang gedicht worden dan.” Ze raapte wat steentjes van de grond en gooide die de boom in. “Auw! Auw! Auw!” hoorde ze roepen. Ze tilde met een hand haar rok op, maar kon met de andere hand de boom niet in klimmen. “Een gedicht schrijven in een boom?” zei ze en ze huppelde er, niet onknop, vandoor.

Slot februari / 14